

svarende Bemærkninger som anført ovenfor til § 24, Stk. 3 (jfr. Kommissionsflertallets Bemærkninger til Forseelseslovens § 4, Mot. Sp. 394—95).

5te Kapitel.

Paatalen.

I *Straffeloven* hører naturligt hjemme saadanne Regler om Paatalen, der for visse Lovovertrædelser fastslaaer særlige Betingelser for Strafbarheden ved Siden af de for alle Lovovertrædelser fælles (jfr. Lovforslagets 3die Kapitel). Det er derfor Straffelovens Sag at afgøre, ved hvilke Lovovertrædelser offentlig Paatale kun finder Sted efter særlig (Justitsministerens) Bestemmelse eller Paabud (jfr. §§ 7, 9, 12, 115 og 123), og ved hvilke Strafbarheden er betinget af privat Paatale (jfr. §§ 244, Stk. 1, jfr. Stk. 4, og 273) eller Begæring om Paatale (jfr. §§ 249, Stk. 1, 254, Stk. 2, 273, 290, Stk. 1 og 307), eller Paatale kan bortfalde, naar den forurettede begærer det (jfr. §§ 215, 260 og 290, Stk. 2). I Forbindelse hermed afgøres det naturligt i Straffeloven, hvem den private Paataleret tilkommer, og om den kan udøves af andre (jfr. § 30), dens Udvidelse til andre (jfr. § 31) og hvilken Betydning dens Benyttelse eller dens Ikke-Benyttelse indenfor en given Frist har for den skyldiges Strafbarhed (jfr. § 33). I *Retsplejeloven* alene hører derimod hjemme alle Regler om Paatalen, der ikke saaledes har Betydning for den materielle Strafferet, men alene vedrører den rent processuelle Ordning. Der vil i det ovenfor i de almindelige Bemærkninger omtalte Forslag til en Tillægslov til Retsplejeloven blive foreslaaet nogle Ændringer til dennes Regler om Paatalen (Kap. 65).

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes endvidere følgende.

Til § 30. (U. § 28, jfr. Mot. Sp. 79—80).

Medens der nu kun for et særligt Tilfælde (Ærefornærmelser) findes en Regel om visse *efterlevendes Paataleret* i Straffelovens § 223, er en almindelig Regel herom optaget i § 30, Stk. 2. Reglen er affattet efter Kommissionens Forslag, dog at man i Lighed med Straffelovens § 223 ikke har ment at kunne tillægge andre Slægtninge i op- og nedstigende Linie end Forældre og Børn den ommeldte Paataleret.

Man har ligesom Kommissionen ikke fundet Anledning til at optage en Bestemmelse svarende til det første Kommissionsudkasts § 75, 2det Stk. og Professor Torps Udkasts § 27, 3die Stk. om Paataleret i Tilfælde, hvor en privat organiseret Kreds er krænkede (»Masseære«). Snarere end at indføre en saadan i dansk Ret ny Bestemmelse, der særlig vilde kunne faa Anvendelse paa de i Kapitel 27 nævnte Forbrydelser (Freds- og Ærekrænkelser), vilde man af Hensyn til Pressefriheden anse det for sin Opgave ved Loven at begrænse saadanne Kredses Paataleret. Man har imidlertid ment paa dette Punkt at kunne blive staaende ved den gældende Ordning, hvorefter Domstolene frit afgør, om og i hvilket Omfang Repræsentation i Paataleretten bør kunne finde Sted.

Til §§ 31 og 32. (U. §§ 29 og 30, jfr. Mot. Sp. 80).

§ 31, 2det Punktum, der angaar det Tilfælde, at den private Begæring om offentlig Paatale kun angaar nogle af de skyldige uden at udelukke mulige medskyldige, afviger fra Udkastets § 29 derved, at der, for at Paatalen skal kunne udstrækkes til de ikke af Begæringen omfattede medskyldige, i Stedet for den private Samtykke blot kræves, at han ikke paa Forespørgsel modsætter sig det, jfr. herved Retsplejelovens § 722 Nr. 3, hvorefter Forfølgningen kan udstrækkes ganske uafhængigt af den private Stilling til Spørgsmaalet.

§§ 31 og 32 vil nødvendigvis Ændringer i Retsplejelovens § 722, Nr. 3, og sidste Stykke.

Til § 33. (U. § 31, jfr. Mot. Sp. 80—81).

Under Hensyn til, at en lang Paatalefrist i høj Grad er egnet til at forøge Betænelighederne ved overhovedet at give private Indflydelse paa Paatalen (Faren for at Paatalebeføjelsen misbruges til Pengeafpresning o. l., eller at uvedkommende Hensyn skal blive bestemmende ved Udøvelsen af denne Beføjelse), foreslaas der en betydelig kortere Frist (3 Maaneder) for *Forældelse af privat og betinget offentlig Paatale* end nu ved Straffelovens § 67 fastsat (1 Aar).

Endvidere gives der i Paragraffens Stk. 2 en — som det synes — i Sammenligning med Straffelovens § 67, sidste Punktum, retfærdigere Regel om Fristens Beregning i Tilfælde af, at den privat paatalte Sag afvises eller hæves, jfr. ogsaa Lovforslagets § 98, Stk. 1.